

CHƯƠNG 1995:**TÔI ĐÃ NỢ NGƯỜI MỘT LỜI XIN LỖI.**

Nhờ có tiền của anh Nguyễn Tăng Cường Phúc, tức pháp hữu Từ Tâm Toàn từ Úc gửi đến cho tôi vào những ngày cuối cùng sống tại đảo, em Nguyễn Công Hoàn đã dẫn tôi đi may đồ, mua giày để chuẩn bị đi định cư. Ở nhà mấy mươi năm, tôi không biết về đồ đạc, về cách ăn mặc như thế nào nên nếu bảo tôi tự đi may đồ, tự đi sắm đồ chắc tôi không biết. Nhờ có Hoàn, em đã lựa vải cho tôi và chỉ cho người may phải cắt may như thế nào, như thế nào. Với một giọng Bắc rặt em nói với tôi:

- Đại diện cho người Việt Nam phải không được để cho người ta khinh!

Thường ngày thì tôi la rầy em vì em hơi bê bối nhưng hôm nay thì em nói chuyện với tôi như cái cách của người chị nuôi vậy. Tôi nhớ ngày xưa, khi em còn lang thang đến xin gia nhập nhóm của tôi. Lúc ấy, tôi thèm bánh flan mà tôi nhớ lộn tên là bánh gan. Tôi hỏi em:

- Ông có biết nấu ăn không?
- Biết!
- Ông có biết làm bánh gan không?
- Dễ ợt!

Tôi đã nhận em vào nhóm với mục đích để em làm bánh “gan” cho tôi ăn. Lúc ấy, Cao Ủy có phát cho mỗi người cứ 5 ngày được 100g bột, 100g đậu nành, 100g đậu xanh, 100g đường và 2 gói mì. Tôi đưa bột và đường cho Nguyễn Công Hoàn và bảo em bắt tay vào việc làm bánh. Tối hôm đó, em nhào bột rồi bóp dẹp từng miếng tròn tròn đem chiên lên, đưa cho tôi. Tôi ăn thấy lạ. Tôi “phục” và khen:

- Cha! Ông này làm bánh ngon nhe!... Ủa mà bánh này đâu phải là bánh gan?
- Chưa đâu! Tôi làm bánh tiêu cho ông ăn thử trước! Biểu diễn sơ sơ mà!

Tối hôm sau, tôi giục Hoàn làm bánh, thì em nhào bột, vò thành từng thanh dài dài rồi đem chiên. Em đưa cho tôi. Tôi thật là ngạc nhiên:

- Bánh này là bánh gì?
- Bánh dĩa!
- Ông này biết làm nhiều thứ bánh dĩa he!

Mớ bột làm được đêm hôm đó thì hết. 5 ngày sau được phát bột rồi 5 ngày nữa,... cứ mỗi lần được phát bột là tôi bảo Hoàn làm bánh. Hoàn cứ lụi cụi làm, lần thì bột vo tròn như hòn bi, lần thì bột bóp dẹp, lần thì bỏ thêm chút muối, lần thì bỏ thêm chút đường. Tôi rất ngạc nhiên vì Hoàn nhỏ tuổi mà biết làm nhiều thứ bánh. Rồi cuối cùng, sau nhiều tháng chung sống, tôi mới để ý:

- Ủa?... Tại sao... bánh nào cũng là... bột chiên hết vậy?

Hoàn im lặng, cúi gằm mặt. Tôi giận nạt nó:

- Mà yạo với tao phải không? Mà y không biết làm bánh gan!

Hoàn im lặng, không trả lời một tiếng nào. Tôi nói:

- Mà y nói láo! Mà y đi đi! Đừng có gặp tao nữa! Tao rất ghét những đứa nào nói láo!

Hoàn bỏ đi nhưng chừng tuần sau thì Hoàn trở về. Tôi thấy nó đói nên tôi để nó ở chung có gì thì ăn nấy. Mình đã đói thê thảm, lại có người đói hơn, nên thôi, ở chung để chia nhau một cái gì đó mà cảm hơi vậy... Cũng như ngày xưa, ở tù, trong trại giam thời Việt Nam trong tình trạng đói nghèo thê thảm, thì ở tù lại càng đói. Có lần tìm được củ khoai nhỏ, tính ăn thì thấy một người đang ôm bụng đói nên tôi chia củ khoai ấy. Coi vậy mà mình còn đỡ hơn người, mình còn cái gì để cảm hơi.

Tánh tôi rất ghét ai nói láo, dù là thân cận với tôi bao nhiêu nhưng khi tôi biết người đó nói láo với tôi, không giữ lời hứa với tôi thì tôi sẽ đoạn tuyệt với người đó dù lòng tôi thì tôi không có giận ai lâu. *(Tại không giận ai lâu nên mới chọn biện pháp đoạn tuyệt để khỏi phải gặp lại!).*

Sau này, trải qua bao ngày tháng sống, nghĩ lại tôi thấy mình thật bậy. Vì bảo Hoàn làm bánh gan nhưng lúc đó có gì để mà làm? Bảo người ta làm thì phải có gì để mà làm chứ! Lúc đó thì tôi không thấy được điều này. Không từng rớ tay để lo cái ăn thì sẽ không thấy được giá trị và những sự cần thiết trong đời sống. Nên lúc đó tôi cũng không biết, muốn nấu ăn thì phải cần những gì, dầu trong đời đã trải qua rất nhiều cái đói tận mạng. Hoàn cũng không một lời giải thích. Chắc nó cũng không biết làm bánh gan thiệt! Không biết nấu ăn thiệt nên không biết giải thích. Hoặc trong tâm trạng nó thấy có lỗi với tôi, gạt tôi, nên nó cũng không giải thích gì. Ấu đó cũng là bài học xử thế đầu đời của tôi và cũng là kinh nghiệm trong giáo dục con người. Người Á Đông nên xem lại, con trai cũng nên cho vào bếp vì cái ăn là cái làm dễ nhất thì hãy cho nó biết cái căn bản sống ấy.

Thiếu kinh nghiệm sống đã làm cho mình không khéo xử nên mất đi tình người. Sau này tôi có cố công đi tìm Hoàn, nhưng những cánh chim trời vô định ấy bay khắp mười phương làm sao mà tìm lại được. Tôi muốn tìm Hoàn để nói lời xin lỗi với em, dầu gặp lại nhau chỉ để nói một lời “xin lỗi”. Nếu một ai biết được Nguyễn Công Hoàn, sanh năm 1966 hoặc 1968, từng ở Galang vào năm 1985 và định cư tại Úc Đại Lợi, xin chuyển giùm tôi lời xin lỗi đến người ấy!